

Sygn. akt IX W 3261/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący - SSR Aneta Żołnowska

Protokolant – Anna Ostromecka

w obecności oskarżyciela publ. K. K.

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada, 11 grudnia 2013r., 22 stycznia 2014 r., sprawy

K. F.

c. T. i B. z domu W.

ur. (...) w O.

obwinionej o to, że:

w dniu 27 września 2013r. około godz. 19.00 w O. na ulicy (...) kierując samochodem marki M. (...) o nr rej. (...) podczas zamiany pasa ruchu z prawego na lewy nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem marki M. (...) o nr rej. (...) w wyniku czego doprowadziła do zderzenia i uszkodzenia pojazdów oraz zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

- tj. za wykroczenie z art. 86§1kw i art. 22 ust 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym,

ORZEKA

I. obwinioną K. F. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to z mocy art. 86 § 1 kw skazuje ją na **karę grzywny w wymiarze 400 (czterysta) złotych;**

II. na podstawie art. 118 § 1 i 3 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinioną zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 (sto) złotych i opłatą w kwocie 40 (czterdzieści) złotych oraz kosztami opinii biegłego w kwocie 570,57 (pięćset siedemdziesiąt 57/100) złotych.**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 września 2013r. około godz.19.00 K. F. kierowała samochodem m – ki M. (...) nr rej. (...). Jechała lewym pasem ul. (...) w O. od strony skrzyżowania z ul. (...), w kierunku skrzyżowania z ul. (...). W tym samym kierunku, prawym pasem poruszał się z prędkością około 50 km/h L. S. (1), kierujący pojazdem m – ki M. (...) nr rej. (...). Oboje kierujący wjechali na ul. (...) z ul. (...). W odległości około 40 metrów od wymienionego skrzyżowania K. F. rozpoczęła manewr zmiany pasa ruchu z prawego na lewy nie udzielając pierwszeństwa przejazdu jadącemu w bezpośredniej odległości za nią L. S. (1). Kierujący M., widząc ten manewr natychmiast rozpoczął manewr hamowania, zjeżdżając przy tym do lewej krawędzi jezdni. Po przejechaniu około 20 metrów samochód kierowany przez K. F. w wyniku

zatrzymania pracy silnika stanął na lewym pasie. Pojazd M. z prędkością około 29.9 km/h najechał prawym przednim narożnikiem na lewy tylny narożnik samochodu M..

W wyniku zdarzenia w pojeździe M. powstały następujące uszkodzenia: wgniecenie i rozdzielenie lewego naroża nakładki tylnego zderzaka, wgniecenia i przemieszczenia w kierunku wnętrza pojazdu listwy ozdobnej lewego naroża nakładki tylnego zderzaka, zarysowanie powłoki lakierniczej lewej części pokrywy komory bagażnika, zarysowanie klosza światła odblaskowego lewej tylnej lampy zespolonej. W samochodzie M. stwierdzono uszkodzenia w postaci: wgniecenia i rozdzielenia prawego naroża nakładki przedniego zderzaka, zerwania z mocowań przedniego zderzaka, rozbitego reflektora prawego, wgniecionej i przemieszczonej w kierunku tyłu pojazdu przedniej części prawego przedniego błotnika, wgniecionej przedniej części pokrywy komory silnika, które spowodowało wybrzuszenie komory ku górze, miejscowego, krawędzistego wgniecenia przedniej części pokrywy komory silnika, pogiętej powierzchni chłodnicy.

(dowody: zeznania świadków L. S.k. 23, 7v, R. R.k. 23v. Ł. T.k. 23v, notatka urzędowa k. 10, protokoły oględzin pojazdów k.11-12, szkic miejsca zdarzenia k. 13, opinia biegłego k. 39 – 49, zdjęcia pojazdów i miejsca zdarzenia k. 20, zaświadczenie z Centrum (...) Sp. z o.o.k. 35)

Obwiniona K. F. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, iż przed zmianą pasa ruchu upewniła się, że może bezpiecznie wykonać manewr, nie widziała żadnego pojazdu poruszającego się pasem na który zamierzała wjechać. Po zmianie pasa ruchu jej pojazd nagle zatrzymał się, zgasł silnik. Próbowala go uruchomić, trwało to około 30 -50 sekund. Następnie poczuła uderzenia w tył pojazdu, który przemieścił się minimalnie w lewą stronę. Obwiniona oświadczyła, iż przed zatrzymaniem pojazdu zdążyła wjechać na lewy pas ruchu, znajdował się bliżej linii rozdzielającej pasy.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionej jedynie w części dotyczącej nagłego zatrzymania pojazdu. Fakt ten został potwierdzony przez pokrzywdzonego, a usterka uprawdopodobniona zaświadczeniem z Centrum (...). W ocenie Sądu nie polega na prawdzie twierdzenie K. F., iż prawidłowo zmieniła pas ruchu, a do uderzenia w jej pojazd doszło po 30 – 50 sekundowym postoju. Przeczą temu konsekwentne zeznania świadka L. S., doświadczenie życiowe oraz obliczenia dokonane przez biegłego.

Świadek L. S. (1) zeznał, iż na ul. (...) zajął od razu lewy pas ruchu i po przejechaniu około 40 metrów został zmuszony do hamowania przez kierującą M., która nie ustąpiła mu pierwszeństwa przy zmianie pasa ruchu z prawego na lewy. W trakcie tego manewru wymieniony samochód zatrzymał się i świadek nie zdołał skutecznie za nim zahamować.

Sąd dał wiarę zeznaniom wymienionego świadka albowiem są jasne i konsekwentne. Jego wersja znalazła potwierdzenie w treści opinii biegłego, który przeanalizował tor jego ruchu i uszkodzenia pojazdów.

Sąd dał wiarę również zeznaniom świadków R. R. i Ł. T., którzy zeznawali na okoliczność obsługi zdarzenia. Ich zeznania znajdują potwierdzenie w dokumentach sporządzonych na miejscu zdarzenia i dokumentacji fotograficznej.

Sąd w toku postępowania dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego. Biegły na podstawie materiału dowodowego zawartego w aktach sprawy nie był w stanie dokonać analizy czasowo- przestrzennej zdarzenia, jednakże w treści opinii, na podstawie dokonanych obliczeń zawarł przesłanki oceniające prawdopodobieństwo wystąpienia poszczególnych wersji. W ocenie biegłego wersja podana przez pokrzywdzonego w świetle dowodów, którymi dysponował jest prawdopodobna. Dokonane analizy i obliczenia potwierdzają możliwość zaistnienia zdarzenia w warunkach opisanych przez świadka L. S..

Przebieg zdarzenia przedstawiony przez obwinioną, wykonywane przez nią manewry nie mogły zostać potwierdzone ani wykluczone przez biegłego albowiem brak było śladów materialnych na podstawie których można by było określić sposób poruszania się samochodu M. oraz jego prędkość. Na podstawie dostępnych i potwierdzonych danych biegły stwierdził, iż gdyby do zatrzymania pojazdu obwinionej doszło w warunkach przez nią opisywanych, pojazd pokrzywdzonego znajdowałby się za nią 417-695 metrów. Byłby dla niego obiektywnie widoczny, nawet

z uwzględnieniem oświetlenia i ukształtowania drogi. W takiej sytuacji stwierdzić, iż przeszkoda w postaci unieruchomionego pojazdu nie mogła być nagłym zaskoczeniem dla pokrzywdzonego i przy prędkości z jaką się poruszał mógł wykonać skuteczne manewry obronne. Dodatkowo wskazać należy, iż odległości nie korespondują również z miejscem zdarzenia, które znajduje się w odległości jedynie około 60 metrów i odcinkiem drogi o takiej długości „dysponował” L. S. na dostrzeżenie zagrożenia i zareagowania na nie.

Sąd dał wiarę opinii biegłego albowiem jest ona jasna i spójna, biegły po przeanalizowaniu dostępnego materiału dowodowego odpowiedział szczegółowo i wyczerpująco, w miarę swych możliwości, na stawiane mu pytania.

Zmiana pasa ruchu polega na zmianie położenia pojazdu w stosunku do krawędzi lub osi jezdni, przy utrzymaniu ruchu na tej samej jezdni. Zmiana zajmowanego pasa ruchu może nastąpić: z zachowaniem szczególnej ostrożności (ust. 1 art. 22 Prawa o ruchu drogowym). Szczególna ostrożność polega na upewnieniu się, czy można dokonać wyżej wymienionego manewru bez utrudnienia ruchu lub spowodowania jego zagrożenia. Innymi słowy, kierujący pojazdem musi być na tyle uważny, by zdążyć zaniechać zmiany kierunku jazdy lub pasa ruchu, gdyby jego kontynuowanie stwarzało zagrożenie dla ruchu drogowego lub zmuszało innego uczestnika ruchu do podjęcia manewru obronnego.

Kierujący pojazdem, zmieniając zajmowany pas ruchu, jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierza wjechać, oraz pojazdowi wjeżdżającemu na ten pas z prawej strony. (ust. 4 art. 22 PoRD) Istota ustąpienia pierwszeństwa polega na powstrzymaniu się od ruchu, przez co należy rozumieć zrezygnowanie w ogóle z rozpoczęcia jazdy, jak i innych manewrów w ruchu, takich jak zmiana pasa ruchu lub kierunku jazdy czy zwiększenie prędkości. Obowiązek powstrzymania się od ruchu istnieje wówczas, gdy rozpoczęcie lub kontynuowanie dotychczasowej jazdy mogłoby zmusić innego kierującego do zmiany kierunku lub pasa ruchu albo istotnej zmiany prędkości. "Pierwszeństwo przejazdu - zgodnie z poglądem Sądu Najwyższego - jest jednym z podstawowych przepisów ruchu drogowego, którego przestrzeganie jest warunkiem bezpieczeństwa jazdy. Nieprzestrzeganie tego przepisu w warunkach nieskomplikowanej sytuacji drogowej i dobrej widoczności należy oceniać jako rażące naruszenie przepisów ruchu drogowego" (wyr. SN z dnia 3 września 1975 r., Rw 430/75, OSNKW 1975, nr 12, poz. 168; wyr. SN z dnia 1 lipca 1969 r., V KRN 263/69, OSNKW 1969, nr 10-11, poz. 153; wyr. SN z dnia 27 września 1979 r., V KRN 196/79 (w:) R.A. Stefański, Przepięstwa i wykroczenia..., poz. 281; wyr. SN z dnia 7 listopada 1981 r., V KRN 239/81, OSNKW 1982, nr 1-2, poz. 5). Jego naruszenie stanowi duże zagrożenie tego bezpieczeństwa (wyr. SN z dnia 5 lipca 1977 r., VI KRN 140/77, OSNPG 1978, nr 7, poz. 81).

Analiza materiału dowodowego w ocenie Sądu uzasadnia twierdzenie, iż manewr zmiany pasa ruchu wykonany przez obwinioną był wykonywany niezgodnie z przepisami. Obwiniona zmieniała pas ruchu w bezpośredniej odległości przed pojazdem pokrzywdzonego, zmuszając go tym samym do podjęcia manewru obronnego w postaci istotnego zmniejszenia prędkości. Takie zachowanie jest już wykroczeniem z art. 86§1kw, gdyż hamowanie było na tyle gwałtowne, że powodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. W sytuacji będącej przedmiotem niniejszej sprawy doszło dodatkowo do zderzenia pojazdów, które bezpośrednio zostało spowodowane zatrzymaniem pojazdu. Najprawdopodobniej manewr obronny pokrzywdzonego byłby skuteczny gdyby obwiniona kontynuowała jazdę z posiadaną prędkością.

Wobec powyższych ustaleń, w ocenie Sądu, wina obwinionej jest ewidentna i została jej udowodniona. Obwiniona K. F. w dniu 27 września 2013r. około godz. 19.00 w O. na ulicy (...) kierując samochodem marki M. (...) o nr rej. (...) podczas zamiany pasa ruchu z prawego na lewy nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem marki M. (...) o nr rej. (...) w wyniku czego doprowadziła do zderzenia i uszkodzenia pojazdów oraz zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Czyn ten wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 86§1kw w zw z art. 22 ust 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym i z mocy tego przepisu obwiniona została skazana i wymierzono jej karę jak w sentencji wyroku.

Wymierzając obwinionej karę Sąd miał na uwadze okoliczności obciążające leżące po jej stronie. Obwiniona była karana za wykroczenie polegające na przekroczeniu prędkości (k. 3). Wykroczenie jakiego dopuściła się, a będące

przedmiotem niniejszego postępowania, ze względów opisanych powyżej należy uznać za poważne naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu, kara wymierzona obwinionej jest adekwatna do jej zawinienia i społecznej szkodliwości jej czynu. Tak ukształtowana wpłynie na obwinioną wychowawczo i zapobiegawczo oraz spełni swe zadania w zakresie prewencji ogólnej.

Wobec skazania obwiniona została obciążona kosztami postępowania i opłatą.